

Vyvěšeno dne: 27. 11. 2026
Svěšeno dne: 11. 12. 2026

Jarmila Kožnarová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Inventec (Czech), s.r.o.**, se sídlem Blučina 800, zast. JUDr. Ondřejem Trubačem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Na Poříčí 1079/3a, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 11. 2025, č. j. 29 Af 8/2024-53,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I.
Průběh dosavadního řízení

[1] Platebním výměrem ze dne 4. 4. 2022, č. j. 52430/22/4300-12711-105365, Specializovaný finanční úřad podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v relevantním znění (dále jen „zákon o daních z příjmů“), a podle § 8 odst. 1, § 92 odst. 1 a 2, § 139, § 145 odst. 1 a § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v relevantním znění (dále jen „daňový řád“), stanovil žalobci k přímé úhradě daň z příjmů právnických osob vybíranou srážkou podle zvláštní sazby daně (srážkovou daň) za zdaňovací období roku 2016 ve výši 40 088 417 Kč. Správce daně odkázal na § 22 odst. 1 písm. g) bod 3 zákona o daních z příjmů, podle něhož se za příjmy ze zdrojů na území České republiky považují mimo jiné i podíly na zisku, mezi něž pro účely toho ustanovení patří i zjištěný rozdíl mezi sjednanou cenou a cenou obvyklou na trhu ve smyslu § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů.

[2] Z daňového spisu vyplývá, že výzvou ze dne 28. 2. 2020, č. j. 42995/20/4300-12711-105365, správce daně vyzval žalobce, aby podal vyúčtování ke srážkové dani. Žalobce v odpovědi ze dne 11. 3. 2020 vyjádřil svůj nesouhlas s hodnocením uvedeným ve výzvě a vyúčtování nepodal. Správce daně následně provedl u žalobce daňovou kontrolu jeho vlastní daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2016, v níž zjistil, že základ jeho vlastní daně měl být vyšší o 114 538 334 Kč. Důvodem pro zvýšení základu daně bylo porušení § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů. S vlivem těchto zjištění na srážkovou daň správce daně sdělením ze dne 3. 3. 2022,

č. j. 42786/22/4200-30762-050404, seznámil žalobce. Ten na sdělení nikterak nereagoval a správce daně přistoupil k vydání výše uvedeného platebního výměru. Správce daně použil sazbu srážkové daně 35 %, neboť poplatníkem srážkové daně byl daňový nerezident (mateřská společnost žalobce, Inventec Corp.) usazený na Tchaj-wanu, pro nějž neplatila žádná z výjimek dle § 36 odst. 1 písm. c) bodu 1 či 2 zákona o daních z příjmů.

[3] Rozhodnutím ze dne 7. 12. 2023, č. j. 40390/23/5200-11431-711360, žalovaný zamítl odvolání žalobce a platební výměr správce daně potvrdil. Žalovaný připomněl, že již při daňových kontrolách žalobcovy vlastní daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2013 až 2015 správce daně dospěl k závěru, že žalobce působil jako smluvní výrobce pro mateřskou společnost Inventec Corp. sídlící na Tchaj-wanu. Převodní ceny však neodpovídaly principu tržního odstupu podle § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů, neboť ziskovost žalobce byla výrazně nižší než u srovnatelných nezávislých subjektů. Ani ve zdaňovacím období roku 2016 se funkční a rizikový profil žalobce nijak nezměnil. Ve vztahu k namítané nezákonnosti výzvy k podání řádného vyúčtování ze dne 28. 2. 2020 žalovaný upozornil, že správce daně měl již v té době dostatečné indicie vyplývající z již proběhlých či probíhajících daňových kontrol za předcházející zdaňovací období. Nešlo tudíž o formální úkon, ale zákonný postup směřující ke stanovení srážkové daně. Pro její přesné určení však bylo třeba nejprve provést daňovou kontrolu žalobcovy vlastní daně z příjmů právnických osob za rok 2016. K sazbě srážkové daně žalovaný konstatoval, že Tchaj-wan pro zdaňovací období roku 2016 nesplňoval podmínky pro nižší sazbu. Pozdější úprava vztahů s Tchaj-wanem účinná od roku 2021 se na zdaňovací období roku 2016 nevztahovala.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Brně. V ní zejména namítal, že výzva k podání vyúčtování srážkové daně ze dne 28. 2. 2020 nemohla podle § 148 odst. 3 daňového řádu přerušit lhůtu pro stanovení této daně. V době jejího vydání totiž neexistoval „*zjištěný rozdíl*“, který by mohl tvořit základ srážkové daně podle § 22 odst. 1 písm. g) bodu 3 zákona o daních z příjmů. Žalobcova vlastní daň z příjmů právnických osob nebyla tehdy doměřena (dokonce nebylo zahájeno ani žádné řízení, jehož výsledkem by mohlo být autoritativní určení výše takového rozdílu). Neměl tudíž povinnost podat vyúčtování ke srážkové dani. Žalobce byl přesvědčen, že výzva nebyla účelná, ale účelová, neboť nesměřovala ke stanovení daně, ale pouze k přerušení prekluzivní lhůty. Správce daně podle žalobce více než dva roky ve vztahu ke srážkové dani nečinil žádné úkony a platební výměr vydal až po skončení daňové kontroly žalobcovy vlastní daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2016. Žalovaný tím podle žalobce potvrdil, že bez předchozího stanovení rozdílu podle § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů nebylo možné stanovit výši srážkové daně a výzva tedy byla předčasná.

[5] Podle žalobce nebyla správná ani aplikace sazby srážkové daně ve výši 35 %. Účelem § 36 odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů je postih rezidentů daňových rájů. Tchaj-wan však takovou jurisdikcí není – neexistence smlouvy o zamezení dvojího zdanění nebyla důsledkem jeho neochoty spolupracovat v daňové oblasti, ale jeho specifického mezinárodněprávního postavení. Na podporu tohoto výkladu žalobce odkázal na důvodovou zprávu k zákonu č. 45/2020 Sb., o zamezení dvojímu zdanění ve vztahu k Tchaj-wanu (dále jen „zákon o zamezení dvojímu zdanění ve vztahu k Tchaj-wanu“). Zdanění sazbou 35 % podle žalobce odporovalo smyslu a účelu právní úpravy.

[6] Krajský soud v Brně shora uvedeným rozsudkem ze dne 27. 11. 2025, č. j. 29 Af 8/2024-53, žalobu zamítl. Přisvědčil žalobci, že výzva k podání daňového tvrzení musí obstát i z materiálního hlediska. Připomněl však, že správce daně již před vydáním výzvy k podání vyúčtování srážkové daně při daňových kontrolách žalobcovy vlastní daně z příjmů právnických osob za předcházející zdaňovací období zjistil, že převodní ceny mezi žalobcem a jeho mateřskou společností neodpovídaly cenám obvyklým. Výzva proto sledovala legitimní cíl a směřovala ke stanovení daně. Krajský soud odmítl výklad žalobce, dle něhož „*zjištěný rozdíl*“ vzniká

až z pravomocného doměření vlastní daně z příjmů právnických osob. Podle krajského soudu ke „*zjištění rozdílu*“ dochází již porovnáním sjednaných a obvyklých cen, nikoli až v důsledku rozhodnutí správce daně. Pochybnosti správce daně o dani srážkové tak mohly vzniknout již před pravomocným doměřením vlastní daně z příjmů právnických osob. Krajský soud zdůraznil, že správce daně nemusel již při vydání výzvy znát přesnou výši daňové povinnosti, kterou měl žalobce tvrdit. Postačovalo, že správce daně vymezil konkrétní pochybnosti a umožnil žalobci podat řádné daňové tvrzení, jak mu ukládal § 145 odst. 1 daňového řádu. Krajský soud proto nepřisvědčil názoru žalobce, že správce daně měl namísto výzvy rovnou zahájit daňovou kontrolu. Ani samotná skutečnost, že výzva byla vydána krátce před uplynutím lhůty pro stanovení daně, podle krajského soudu neprokazuje zneužití tohoto procesního institutu. Navazující postup, tedy vyčkání na výsledek daňové kontroly žalobcovy vlastní daně z příjmů právnických osob, představoval logický důsledek vzájemné provázanosti obou daní a složitosti problematiky. Krajský soud shrnul, že výzva byla věcně odůvodněná, a nikoli předčasná či účelová. Byla tudíž způsobilá podle § 148 odst. 3 daňového řádu přerušit běh lhůty pro stanovení daně.

[7] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku nesprávné sazby srážkové daně. Pro určení sazby bylo rozhodné, zda mezi Českou republikou a Tchaj-wanem existovala mezinárodní smlouva o zamezení dvojího zdanění ve smyslu § 36 odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů. Žádná taková smlouva (ani jiná úprava) pro zdaňovací období roku 2016 účinná nebyla. Krajský soud zdůraznil, že daňové orgány rozhodují podle hmotněprávních předpisů účinných v příslušném zdaňovacím období. Zákon o zamezení dvojímu zdanění ve vztahu k Tchaj-wanu nabyl účinnosti až dne 12. 3. 2020. Žalovaný jej tedy nemohl použít na zdaňovací období roku 2016.

II.
Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, a to z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatel setrvává na svém názoru, že výzva k podání vyúčtování srážkové daně ze dne 28. 2. 2020 nebyla způsobilá přerušit běh lhůty pro stanovení daně. Krajský soud podle něj vyložil judikaturu týkající se materiálního přezkumu úkonů správce daně prodlužujících (v širším slova smyslu) lhůtu pro stanovení daně příliš restriktivně. Přerušení, stavení nebo prodloužení lhůty pro stanovení daně představuje významný zásah do právní jistoty daňových subjektů, proto musí být všechny úkony správce daně ovlivňující běh lhůty podrobeny přísnému materiálnímu přezkumu. Krajský soud měl podle stěžovatele zohlednit i judikaturu k mezinárodnímu dožádání a zahájení daňové kontroly, neboť rozdíl mezi přerušením a stavením lhůty neodůvodňuje použití odlišných kritérií (naopak na případy přerušující běh lhůty je dle stěžovatele zapotřebí nahlížet přísněji).

[10] Podle stěžovatele byla výzva předčasná. Je přesvědčen, že povinnost podat vyúčtování byla podmíněna existencí „*zjištěného rozdílu*“ podle § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů. V době vydání výzvy však za zdaňovací období roku 2016 nebyla ještě ani zahájena daňová kontrola ke stěžovatelově vlastní dani z příjmů právnických osob. Sám správce daně podle stěžovatele opakovaně uváděl, že pro stanovení srážkové daně bylo zapotřebí nejprve provést kontrolu vlastní daně z příjmů právnických osob. V době vydání výzvy tak správce daně nemohl vědět, jestli vůbec důvod pro vyměření srážkové daně vznikne. K tomu bylo zapotřebí provést rozsáhlou analýzu. Existence daňové povinnosti nemohla být dovozována pouze z předběžných indicií. Stěžovatel je přesvědčen, že existence rozdílu podle § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů představovala předběžnou otázku pro řízení o dani srážkové. Ve vztahu k dani srážkové totiž správce daně neprováděl vlastní dokazování, ale převzal závěry daňové kontroly stěžovatelovy vlastní daně z příjmů právnických osob. Platební výměr na srážkovou daň podle stěžovatele pouze odkazuje na výsledky doměřovacího řízení ke stěžovatelově dani z příjmů právnických osob. Pokud by tyto daně měly být posuzovány samostatně, platební výměr v projednávané věci by byl

nepřezkoumatelný, neboť neobsahoval samostatné odůvodnění rozdílu podle § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů.

[11] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud příliš formalisticky odmítl odkaz na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 10. 2023, č. j. 77 Af 1/2023-103 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). I v nynější věci totiž měla být posouzena otázka, zda správce daně disponoval dostatečnými indiciemi pro vydání výzvy. Jak plyne z uvedeného rozsudku, bez rozsáhlého dokazování a individuálního posouzení nelze předpokládat, že bude daň doměřena. Správce daně v projednávané věci tudíž pochybil, když vydal výzvu k podání vyúčtování za situace, kdy nebylo dostatečně zřejmé, že daň skutečně bude stanovena. Podle stěžovatele se jeho případ liší od případu řešeného rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2024, č. j. 10 Afs 119/2024-52. V tamní věci totiž již probíhala daňová kontrola vlastní daně z příjmů právnických osob za příslušné zdaňovací období. V projednávané věci však nebyla daňová kontrola stěžovatelovy daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2016 ještě ani zahájena. Tato skutečnost spolu s tím, že výzva byla vydána na samém konci dosavadní lhůty pro stanovení daně, podle stěžovatele svědčí o účelovosti výzvy.

[12] Ve vztahu k sazbě daně podle stěžovatele krajský soud zůstal pouze u jazykového výkladu zákona a nevypořádal se s jeho smyslem a účelem. Sazba 35 % je určena pro poplatníky z daňových rájů nebo jurisdikcí odmítajících mezinárodní daňovou spolupráci. Tchaj-wan však takovou jurisdikcí není. Neexistence smlouvy o zamezení dvojího zdanění byla pouze důsledkem specifického mezinárodněprávního postavení Tchaj-wanu, což potvrzuje i důvodová zpráva k zákonu o zamezení dvojímu zdanění ve vztahu k Tchaj-wanu. Stěžovatel zdůrazňuje, že jeho mateřská společnost podléhá běžnému zdanění a nepožívá výhod typických pro daňové ráje. Použití 35% sazby daně proto stěžovatel považuje za sankční opatření, které neumožňuje žádnou individualizaci a dopadá i na osoby, které se nedopustily žádného závadného jednání. Taková úprava by podle stěžovatele měla být vykládána restriktivně, a měla by proto být aplikována 15% sazba daně podle § 36 odst. 1 písm. b) bodu 1 zákona o daních z příjmů.

[13] Závěrem stěžovatel namítá též nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Krajský soud podle něj neobjasnil, z jakých právních zdrojů dovodil kritérium dostatečných indicií pro vydání výzvy. Dále se soud nedostatečně vypořádal se stěžovatelovou argumentací založenou na judikatuře týkající se mezinárodního dožádání, argumentací předčasností výzvy se stěžejní argumentací o souvislosti mezi vlastní daní z příjmů právnických osob daňového subjektu a srážkovou daní.

[14] Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

[15] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje se závěry krajského soudu. Napadený rozsudek je podle něj zákonný, přezkoumatelný a dostatečně se vypořádává se všemi námitkami stěžovatele. Podle žalovaného správce daně disponoval již před vydáním výzvy konkrétními poznatky svědčícími o tom, že ceny sjednané mezi stěžovatelem a jeho mateřskou společností neodpovídají cenám obvyklým. Tato zjištění vycházela z daňových kontrol ke stěžovatelově dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2013 až 2015. Rozhodné okolnosti přitom zůstaly zachovány i v roce 2016. Z toho bylo možné předpokládat existenci rozdílu podle § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů a navazující povinnosti stěžovatele tvrdit a odvést srážkovou daň. Nebylo nutné, aby správce daně již znal přesnou výši tohoto rozdílu. Pokud bylo zřejmé, že daň by měla být vyměřena, správce daně měl povinnost výzvu vydat. Žalovaný připomíná, že výzva obsahovala konkrétní důvody, nebyla tedy pouhým formálním či účelovým úkonem. Nelze přisvědčit stěžovatelovým požadavkům na přísný materiální přezkum úkonů ovlivňujících běh lhůty pro stanovení daně. Judikatura vyžaduje, aby tyto úkony byly opodstatněné a sledovaly zákonem předvídaný účel. To výzva v projednávané věci splnila. Podle žalovaného stěžovatel nevysvětluje, jaké konkrétní závěry pro projednávanou věc by měly plynout

z judikatury vztahující se k mezinárodnímu dožádání. I při analogickém použití této judikatury by bylo třeba uzavřít, že výzva byla časově i věcně spojena s posuzovanou daní, byla objektivně potřebná a sledovala legitimní účel.

[16] Podle žalovaného je mylný předpoklad stěžovatele, že výzvu bylo možné vydat až po pravomocném stanovení stěžovatelovy vlastní daně z příjmů právnických osob či po definitivním „*zjištění rozdílu*“ v rámci doměřovacího řízení. Zákon naopak předpokládá, že rozdíl mezi převodními a tržními cenami daňové subjekty zohlední již ve svých daňových tvrzeních. K tomu není třeba provést daňovou kontrolu. V projednávané věci byla kontrola potřebná jen proto, že stěžovatel své povinnosti nesplnil dobrovolně. Žalovaný je přesvědčen, že výše daně z příjmů právnických osob doměřené stěžovateli nepředstavovala předběžnou otázku ve smyslu § 99 daňového řádu. Srážková daň vzniká přímo ze zákona a zákon stanoví jejímu plátci (v tomto případě stěžovateli) povinnost daň srazit, odvést i vyúčtovat.

[17] Žalovaný upozorňuje, že námitky týkající se údajného nedostatečného odůvodnění platebního výměru nebyly uplatněny v žalobě a poprvé se objevují až v kasační stížnosti. Žalovaný připomíná, že správce daně před vydáním platebního výměru stěžovatele seznámil se svým právním hodnocením a umožnil mu se k němu vyjádřit. Podle žalovaného skutečně nebyl na věc přiléhavý rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 10. 2023, č. j. 77 Af 1/2023-103. Řešil totiž vztah mezi výzvou podle § 145 odst. 2 daňového řádu a zahájením daňové kontroly v řízení doměřovacím. V projednávané věci však šlo o výzvu podle § 145 odst. 1 daňového řádu k podání řádného daňového tvrzení, bez níž by nebylo možné pokračovat dalším procesním postupem. Naopak rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2024, č. j. 10 Afs 119/2024-52, považuje žalovaný za relevantní. Skutečnost, že v tamním případě již probíhala daňová kontrola vlastní daně z příjmů právnických osob, není podle něj rozhodná. V projednávané věci totiž správce daně disponoval konkrétními poznatky z daňových kontrol ke stěžovatelově vlastní dani z předchozích zdaňovacích období.

[18] Ve vztahu k sazbě srážkové daně žalovaný konstatuje, že stěžovatel pouze opakuje svou dosavadní argumentaci a nereaguje na závěry krajského soudu. Žalovaný zdůrazňuje, že zákon stanoví jednoznačné a objektivní podmínky pro použití sazby 35 %. Tyto podmínky byly ve vztahu k Tchaj-wanu v roce 2016 splněny. Nezáleží přitom na důvodech, proč mezinárodní smlouva či jiná úprava neexistovala. Ani pozdější přijetí zákona o zamezení dvojímu zdanění ve vztahu k Tchaj-wanu na tom nic nemění, protože se týká až pozdějších období a nelze ho použít zpětně.

[19] Žalovaný se neztotožňuje ani s námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Je přesvědčen, že krajský soud srozumitelně vyložil jak obecná východiska přezkumu účelnosti úkonů správce daně, tak konkrétní důvody, pro které považoval výzvu za oprávněnou. Kritérium „*dostatečných indicií*“ vyplývá z právní úpravy i judikatury. Podle žalovaného se jedná spíše o opakování námitek nesprávného právního posouzení, a nikoli o námitky proti nedostatečnému odůvodnění napadeného rozsudku.

[20] Žalovaný proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III.
Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[21] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté soud přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda netrpí

vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[22] Nejvyšší správní soud se v prvé řadě zabýval otázkou (ne)přezkoumatelnosti napadeného rozsudku, k níž by bylo nutné přihlížet i bez námitky z úřední povinnosti. K problematice nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí se ve své judikatuře tento soud již mnohokrát vyjádřil (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Není však projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl krajský soud rozhodnout, resp., jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[23] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku zejména v tom, že krajský soud podle něj neobjasnil, z jakých právních zdrojů vycházel při posuzování dostatečných indicií pro vydání výzvy. Krajský soud podle stěžovatele sice v bodech 24 a 25 napadeného rozsudku „*stanovil kritéria materiálního přezkumu*“, avšak následně v bodě 28 materiální přezkoumání výzvy založil na „*dispozici s dostatečnými indiciemi nasvědčujícími povinnosti k podání daňového tvrzení*“, aniž by odůvodnil, „*z jaké právní úpravy nebo judikatury toto kritérium materiálního přezkumu dovozuje*“.

[24] S touto námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Předně, v bodech 24 a 25 napadeného rozsudku krajský soud nic nestanovil. Pouze shrnul judikaturu, která definovala požadavky na úkony daňových orgánů, jež mají vliv na běh lhůty pro stanovení daně. Právě z této judikatury a právní úpravy, k níž se vztahuje, vychází podmínka, aby výzva nebyla toliko formálním úkonem, ale měla i materiální smysl pro stanovení příslušné daně. Vzhledem k tomu, že jde o materiální posouzení, je zřejmé, že nebude záležet na formálních procesních podmínkách vydání výzvy, ale na skutkových okolnostech jednotlivých případů. Jiná situace bude v případě podezření na daňový podvod v oblasti DPH, jiná v případě fiktivní reklamy či pochybností o tom, kdo byl skutečným subdodavatelem stavebních zakázek. Ač tedy požadavek na materiální posouzení vyplývá ze samotného textu zákona (zejména z § 5 odst. 2 ve spojení s § 1 odst. 2 daňového řádu) a opakovaně jej dovozuje i judikatura (srov. např. rozhodnutí zmiňovaná v bodech 24 a 25 napadeného rozsudku), takové posouzení vždy závisí na skutkových okolnostech daného případu. Již z povahy věci tedy krajský soud nemohl odkázat na konkrétní judikaturu či dokonce zákonné ustanovení, které by pro tento specifický případ definovalo přesná kritéria k posouzení toho, zda výzva k podání vyúčtování srážkové daně byla, či nebyla účelová.

[25] Další důvod nepřezkoumatelnosti stěžovatel spatřuje v údajně nedostatečném vypořádání se s judikaturou týkající se mezinárodního dožádání. K této problematice se krajský soud vyjádřil v bodě 25 napadeného rozsudku, kde vyhodnotil, že stěžovatelem zmiňovaná judikatura není na projednávanou věc přiléhavá. Tento závěr je plně přezkoumatelný a jeho případná nesprávnost by mohla vést ke zrušení rozsudku pro nezákonnost, nikoli pro nepřezkoumatelnost. Nejvyšší správní soud se tudíž ztotožňuje se žalovaným, že jde ve skutečnosti o nesouhlas s právním posouzením krajského soudu.

[26] Dále je zapotřebí poznamenat, že absence přímé reakce na každý jednotlivý argument účastníka řízení nepředstavuje nezákonnost ani nepřezkoumatelnost, pokud soud prezentuje odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014-108, a ze dne 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012-161). Implicitní vypořádání námitek akceptuje rovněž Ústavní soud (viz např. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí další okruhy, které podle něj nebyly krajským soudem dostatečně vypořádány, pouhým výčtem. Zdejší soud tudíž pouze obecně konstatuje, že krajský

soud se zabýval tvrzenou předčasností výzvy i propojeností stěžovatelovy daně z příjmů právnických osob a srážkové daně v bodech 29 až 32 napadeného rozsudku. Jeho úvahy jsou vnitřně konzistentní a vypořádávají smysl veškerých stěžovatelových námitek.

[27] Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné jiné vady, pro něž by musel zrušit rozsudek krajského soudu i z úřední povinnosti, přistoupí tedy k věcnému posouzení kasačních námitek.

[28] Podle § 148 odst. 3 daňového řádu, „*[b]yla-li před uplynutím lhůty pro stanovení daně zahájena daňová kontrola, podáno řádné daňové tvrzení nebo oznámena výzva k podání řádného daňového tvrzení, běží lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byl tento úkon učiněn*“.

[29] Stěžovatel se domáhá toho, aby se na posouzení událostí, které mají tak zásadní vliv na právní jistotu daňových subjektů, jakým je přerušení lhůty pro stanovení daně, aplikovaly přísnější požadavky než na okolnosti, jejichž důsledkem je „pouhé“ stavení či prodloužení této lhůty. Žádný takový požadavek však zákon nestanoví a ani judikatura nedovozuje. Skutečnost, že v některých případech je zapotřebí prekluzivní lhůtu přerušit, vyplývá přímo z povahy situací, které toto pravidlo pokrývá. V případě daňové kontroly je zřejmé, že správce daně potřebuje dostatečný časový prostor k podrobnému a pečlivému prověření veškerých skutečností relevantních pro správné stanovení daně. Zbylé dva případy však pokrývají situace ještě závažnější. Lhůta pro stanovení daně sice běžet začala, ale správce daně dosud neměl žádnou příležitost ani povrchně ověřit plnění povinností daňového subjektu, neboť daňový subjekt vůbec nepodal řádné daňové tvrzení.

[30] Podle § 135 odst. 1 daňového řádu „*[ř]ádné daňové tvrzení je povinen podat každý daňový subjekt, kterému to zákon ukládá, nebo daňový subjekt, který je k tomu správcem daně vyzván*“.

[31] Podle § 135 odst. 2 daňového řádu „*[d]aňový subjekt je povinen v řádném daňovém tvrzení sám vyčíslit daň a uvést předepsané údaje, jakož i další okolnosti rozhodné pro vyměření daně*“.

[32] Citovaná ustanovení zakotvují princip tzv. autoaplikace, který je jedním ze základních principů fungování celého daňového systému. Jak vyplývá z odborné literatury, „*[j]e to právě daňový subjekt, kdo svým aktivním jednáním (konkrétním tvrzením a prokázáním všech tvrzených skutečností) určuje průběh celého řízení*“ (KANIOVÁ, L.: *§ 135 [Povinnost tvrzení a splatnost daně]*. In: BAXA, J. a kol. *Daňový řád – Komentář*. Wolters Kluwer, 2011). Tento přístup má své logické opodstatnění. Je to totiž daňový subjekt, kdo má nejvíce informací o své ekonomické činnosti a daňově relevantních událostech, pročež je účelné, aby právě on zahájil vyměřovací řízení daňovým tvrzením. Nejvyšší správní soud připouští, že v případě srážkové daně (na rozdíl od vlastní daně z příjmů právnických osob) nemusí být na první pohled zřejmé, zda taková daň vůbec vznikla a zda je tedy plátce povinen vyúčtování podat. To však nic nemění na faktu, že je to stále daňový subjekt (plátce), kdo má nejlepší předpoklady všechny rozhodné okolnosti zjistit a v daňovém tvrzení daň správně vyčíslit. Pokud tak neučiní, poruší své zákonné povinnosti. Poté je na správci daně, aby z úřední povinnosti zahájil postupy, které povedou ke správnému stanovení daně a zabezpečení její úhrady. Na to však správce daně potřebuje dostatečný časový prostor, který mu zajišťuje právě přerušení běhu lhůty pro stanovení daně podle § 148 odst. 3 daňového řádu.

[33] Podle § 145 odst. 1 daňového řádu, „*[n]ebylo-li podáno řádné daňové tvrzení, vyzve správce daně daňový subjekt k jeho podání a stanoví náhradní lhůtu. Nevyhoví-li daňový subjekt této výzvě ve stanovené lhůtě, může správce daně vyměřit daň podle pomůcek nebo předpokládat, že daňový subjekt tvrdil v řádném daňovém tvrzení daň ve výši 0 Kč.*“.

[34] Podle § 145 odst. 2 daňového řádu, „*[p]okud lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, může správce daně vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení a stanovit náhradní lhůtu. Nevyhoví-li daňový subjekt této výzvě ve stanovené lhůtě, může správce daně doměřit daň podle pomůcek.*“.

[35] Při srovnání citovaných ustanovení je zřejmé, že zatímco výzva k podání dodatečného daňového tvrzení je podmíněna „*důvodným předpokladem*“, že daň bude doměřena, v případě výzvy k podání řádného daňového tvrzení postačuje, že takové daňové tvrzení nebylo dosud podáno. To samozřejmě neznamená, že by správce daně mohl náhodně vyzývat libovolné osoby k podání řádných daňových tvrzení, k nimž nejsou povinny. Postačuje však indicie či podezření, že nějaká daň skutečně vznikla (a daňový subjekt tedy měl povinnost řádné daňové tvrzení podat), avšak neučinil tak. Tento rozdíl vyplývá ze samotného účelu obou výzev. Výzva k podání dodatečného daňového tvrzení dává daňovému subjektu možnost, aby skutečnosti relevantní pro doměření daně tvrdil sám a vyhnul se tak penále. Onen důvodný předpoklad doměření daně musí být podložen dostatečně přesvědčivou úvahou správce daně založenou na relevantních skutečnostech zjištěných v jiných daňových řízeních či při vyhledávací činnosti. Účelem výzvy k podání řádného daňového tvrzení však není pouhá korekce poslední známé daně. Jejím smyslem je získání prvotního podkladu pro vyměřovací řízení. Je zřejmé, že správce daně musí mít možnost vydat tuto výzvu i v situaci, kdy dosud nemá přesné informace o vyměřované dani, ale má indicie svědčící o tom, že řádné daňové tvrzení mělo být podáno.

[36] Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 10. 2023, č. j. 77 Af 1/2023-103, na který opakovaně odkazuje stěžovatel, se týkal výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení, nikoli výzvy k podání řádného daňového tvrzení. Jak bylo podrobně vysvětleno výše, na výzvu k podání dodatečného daňového tvrzení se vztahuje zákonná podmínka důvodného předpokladu, že bude daň doměřena. Případ řešený tímto rozsudkem tedy skutečně nelze srovnávat s nyní projednávanou věcí.

[37] Jak vyplývá z výše uvedeného, výzva k podání řádného daňového tvrzení se svým účelem i zákonnými požadavky liší i od nejbližšího podobného institutu, kterým je výzva k podání dodatečného daňového tvrzení. O to více se však liší od jiných institutů, jako je například žádost o mezinárodní spolupráci při správě daní, k níž ji připodobňoval stěžovatel. Mezinárodní spolupráce při správě daní může probíhat v rámci různých daňových řízení či postupů, nejčastěji k ní však dochází v rámci daňové kontroly při potřebě prověřit transakce se zahraničními osobami. Při provádění daňové kontroly (či jiného procesního postupu) by měl mít správce daně dostatečné povědomí o relevantních skutečnostech a být schopen posoudit, zda je určitý úkon pro správné zjištění a stanovení daně potřebný. Právě z toho vyplývají i požadavky judikatury, které je zapotřebí splnit, aby žádost o mezinárodní spolupráci mohla mít vliv na běh lhůty pro stanovení daně. Výzva k podání řádného daňového tvrzení však bývá vydávána v situaci, kdy má správce daně podstatně méně informací o daňovém subjektu (k čemuž dochází v důsledku opomenutí daňového subjektu, který nepodal řádné daňové tvrzení), nelze na ni proto vztahovat tytéž požadavky. Krajský soud tedy postupoval správně, když nepovažoval judikaturu týkající se mezinárodního dožádání za relevantní pro hodnocení výzvy k podání řádného daňového tvrzení.

[38] Nejvyšší správní soud dále poznamenává, že v případě prodloužení lhůty pro stanovení daně oznámením výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení podle § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu zákon vyžaduje, aby tato výzva vedla k doměření daně (jinak na běh prekluzivní lhůty účinek nemá). Oproti tomu v případě výzvy k podání řádného daňového tvrzení zákon obdobnou podmínku neobsahuje. Počítá tedy i s tím, že výzva správce daně k podání řádného daňového tvrzení nakonec k vyměření daně nepovede. To potvrzuje rovněž odborná literatura: „*Oproti odstavci 2 písm. a) není nutné, aby výzva k podání řádného daňového tvrzení vedla ke stanovení daně. Tento stav totiž buďto nastane, tudíž je zbytečné tuto podmínku zavádět, nebo správce daně uzná, že daňová povinnost daňovému subjektu nevznikla, tudíž otázka lhůty pro její stanovení ztrácí smyslu.*“ (LICHNOVSKÝ, O. *§ 148 [Lhůta pro stanovení daně]*. In: LICHNOVSKÝ, O., ONDRÝSEK, R. a kol. Daňový řád. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2024, s. 667–668.). Nelze rovněž dovozovat povinnost správce daně ihned po uplynutí lhůty stanovené ve výzvě činit další úkony vůči daňovému subjektu. Přerušení prekluzivní lhůty slouží právě k tomu, aby správce daně měl dostatek prostoru k vyhledávací

činnosti či provedení jiných postupů, které mu pomohou získat dostatek informací pro volbu správné strategie v situaci, kdy daňový subjekt porušil svou povinnost řádné daňové tvrzení podat. Právě to se stalo v projednávané věci. Správce daně zahájil a provedl daňovou kontrolu stěžovatelovy vlastní daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2016, jejíž výsledek byl potřebný pro správné stanovení srážkové daně.

[39] Pro posouzení toho, zda výzva k podání vyúčtování srážkové daně ze dne 28. 2. 2020 byla opodstatněná, je proto rozhodné, zda správce daně v té době mohl mít alespoň nějaké indicie o tom, že stěžovateli vznikla za zdaňovací období roku 2016 povinnost plátce srážkové daně. Stěžovatel tvrdí, že jeho povinnost podat vyúčtování mohla vzniknout nejdříve stanovením jeho daně z příjmů právnických osob (přiznáním daně včetně rozdílu podle § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů, doměřením nebo alespoň výsledkem dokazování v rámci daňové kontroly). V situaci, kdy daňová kontrola daně z příjmů právnických osob nebyla dosud ani zahájena, byla podle něj výzva předčasná.

[40] Ani s touto námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Její formulace svědčí o tom, že stěžovatel směšuje podmínky vydání výzvy k podání řádného daňového tvrzení podle § 145 odst. 1 daňového řádu a podmínky samotného stanovení daně. Žalovaný ani krajský soud nerozporovali, že výše srážkové daně byla závislá na výši daně z příjmů právnických osob, resp. na výši rozdílu mezi sjednanou cenou a cenou obvyklou na trhu ve smyslu § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů. Jak však bylo podrobně vysvětleno výše, v okamžiku vydání výzvy k podání řádného daňového tvrzení nemusí správce daně mít (a zpravidla nemá) dostatek informací, aby mohl ihned stanovit daň ve správné výši. Nebylo proto podstatné, kdy byla fakticky zjištěna přesná výše rozdílu podle § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů, ale postačovalo, že správce daně získal v jiných daňových řízeních povědomí o tom, že takový rozdíl pravděpodobně vznikl. Nelze přitom odhlédnout od faktu, že to byl stěžovatel, kdo měl jako plátce srážkové daně v souladu s principem autoaplikace podle § 38d odst. 9 zákona o daních z příjmů povinnost vyúčtování podat a daň správně vyčíslit. Povinnost ke srážkové dani vzniká na základě splnění hmotněprávních podmínek již v příslušném zdaňovacím období, bez ohledu na to, zda se daňový subjekt mylně domnívá, že mu povinnost k dani nevznikla, či kdy svůj omyl zjistí (ať již sám, nebo na základě upozornění správce daně).

[41] Nezáleželo tedy ani na tom, zda v době vydání výzvy byla, či nebyla zahájena daňová kontrola stěžovatelovy daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2016 (tato okolnost tedy projednávanou věc neodlišuje od případu řešeného rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2024, č. j. 10 Afs 119/2024-52, na který odkazoval již krajský soud). Stěžovatel sice opakovaně hovoří o materiální povaze úkonů, které mají vliv na běh lhůty pro stanovení daně, ale zároveň odmítá, že by správce daně mohl vycházet ze skutečností zjištěných v rámci vyhledávací činnosti a v jiných daňových řízeních a neustále požaduje nějakou formalizovanou podobu zjištění relevantních skutečností v řízení vztahujícím se přímo ke konkrétní dani a zdaňovacímu období. To je však v přímém rozporu s požadavkem, aby správce daně vydával výzvy k podání řádného daňového tvrzení ve všech případech, kdy zjištěné skutkové okolnosti vypovídají o tom, že řádné daňové tvrzení mělo být podáno. Indicie k vydání výzvy k podání řádného daňového tvrzení může správce daně zjistit jakýmkoli postupem, který probíhá v souladu se zákonem, bez ohledu na to, k jakému zdaňovacímu období či dani se daný postup formálně vztahuje.

[42] Co se týká údajného nedostatečného odůvodnění vzniku rozdílu podle § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů v platebním výměru správce daně, jímž byla stěžovateli stanovena k přímé úhradě srážková daň, Nejvyšší správní soud podotýká, že tuto námitku stěžovatel skutečně uplatnil poprvé až v kasační stížnosti, byť v souvislosti s argumentací o předčasnosti a účelovosti výzvy správce daně k podání vyúčtování ke srážkové dani, která byla rovněž základem jeho žaloby. Sama o sobě je však tato námitka dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.

[43] Pouze nad rámec nutného odůvodnění tedy Nejvyšší správní soud dodává, že dle § 22 odst. 1 písm. g) bodu 3 zákona o daních z příjmů se za podíl na zisku považuje i zjištěný rozdíl mezi sjednanou cenou a cenou obvyklou na trhu ve smyslu § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů. Pokud tedy byl v rámci řízení o stěžovatelově dani z příjmů právnických osob takový rozdíl zjištěn, správci daně nezbylo nic jiného než právě tento rozdíl považovat za základ srážkové daně. Nebylo tudíž zapotřebí opisovat podrobné odůvodnění výše rozdílu ze zprávy o daňové kontrole daně z příjmů právnických osob či z odůvodnění rozhodnutí o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů právnických osob. Správce daně postupoval správně, když na související řízení toliko odkázal a stručně shrnul jeho výsledky. Platební výměr na srážkovou daň ani rozhodnutí žalovaného o odvolání tedy nebyly nepřezkoumatelné.

[44] V této souvislosti lze poznamenat, že pokud by bylo podmiňující rozhodnutí o stanovení stěžovatelovy daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2016 zrušeno, stěžovatel by mohl v rámci soudního přezkumu podmíněného rozhodnutí o stanovení srážkové daně tuto skutečnost namítat a soud by se s ní musel vypořádat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 As 211/2017-88, publ. pod č. 3948/2019 Sb. NSS, a rozsudku rozšířeného senátu ze dne 28. 1. 2025, č. j. 6 Afs 292/2018-39, publ. pod č. 4668/2025 Sb. NSS). Stěžovatel v žalobě skutečně upozornil na probíhající soudní řízení ve věci daně z příjmů právnických osob a navrhl přerušení řízení ve věci srážkové daně. Krajský soud sice řízení nepřerušil, ale rozhodl v souladu s judikaturou rozšířeného senátu až po vydání rozsudku ze dne 19. 11. 2025, č. j. 29 Af 23/2023-99 (jímž byla žaloba proti podmiňujícímu rozhodnutí zamítnuta). Kasační stížnost proti tomuto rozsudku zdejší soud rozsudkem ze dne 29. 6. 2026, č. j. 21 Afs 265/2025-49, zamítl. Vztah podmiňujícího a podmíněného rozhodnutí však nic nemění na výše uvedených závěrech, podle nichž samotnou výzvu k podání vyúčtování ke srážkové dani mohl správce daně na základě informací z jiných daňových řízení vydat dříve, než stěžovateli doměřil jeho daň z příjmů právnických osob za téže zdaňovací období.

[45] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani s námitkou použití nesprávné sazby srážkové daně. Možnost soudu jít nad rámec jednoznačného jazykového výkladu je otázkou hranice mezi mocí zákonodárnou a soudní, která má ústavněprávní povahu. Ústavní soud se možnostmi kolize různých druhů výkladu právních norem opakovaně zabýval, srov. např. jeho nález ze dne 6. 1. 2025, sp. zn. I. ÚS 1937/24, kde po rozboru dosavadní judikatury shrnul, že „*soud se prostřednictvím teleologického výkladu nemůže odchýlit od textu zákona do té míry, že by popřel jednoznačně vyjádřenou vůli zákonodárce; taková situace by představovala ústavně nepřípustnou libovůli a odporovala principu dělby moci. Nelze z ní však dovodit, že by v případě jednoznačného znění zákona vůbec nebyl prostor pro jiné výkladové metody*“. Zdejší soud proto v souladu s judikaturou Ústavního soudu posuzoval, zda zatížení příjmů nerezidenta usazeného na Tchaj-wanu sazbou srážkové daně 35 % představovalo zákonodárcem sledovaný účel, či jen nevědomou mezeru v zákoně.

[46] Podle § 36 odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů, v relevantním znění, „*[z]vláštní sazba daně z příjmů pro poplatníky uvedené v § 2 odst. 3 a § 17 odst. 4, s výjimkou stálé provozovny (§ 22 odst. 2 a 3) a s výjimkou ustanovení odstavce 9, činí 35 % z příjmů uvedených v písmenech a) a b), a to pro poplatníky, kteří nejsou daňovými rezidenty*

1. *jiného členského státu Evropské unie nebo dalšího státu tvořícího Evropský hospodářský prostor, nebo*
2. *třetího státu nebo jurisdikce, se kterými má Česká republika uzavřenu platnou a účinnou mezinárodní smlouvu o zamezení dvojímu zdanění upravující zdaňování a vyloučení mezinárodního dvojího zdanění všech možných druhů příjmů, platnou a účinnou mezinárodní smlouvu nebo dohodu o výměně informací v daňových záležitostech pro oblast daní z příjmů nebo které jsou smluvními stranami mnohostranné mezinárodní smlouvy obsahující ustanovení o výměně daňových informací v oblasti daní z příjmů, která je pro ně a pro Českou republiku platná a účinná*“.

[47] V důvodové zprávě k zákonu č. 500/2012 Sb., jímž bylo příslušné ustanovení do zákona o daních z příjmů vloženo (sněmovní tisk č. 801/0, 6. volební období, 2010–2013, digitální repozitář Poslanecké sněmovny PČR), se uvádí: „*Ačkoliv tato úprava napomáhá řešit problematiku zdaňování příjmů plynoucích do některých tzv. daňových rájů, dopadá také na další státy nebo jurisdikce, které z hlediska systému zdaňování příjmů lze zařadit mezi standardní.*“ Autor textu zákona tedy přímo upozornil na to, že zvýšená sazba srážkové daně se bude vztahovat i na rezidenty jurisdikcí, které nejsou daňovými ráji. Při přijímání zákona si tedy zákonodárce musel být této skutečnosti vědom a nešlo o nevědomou mezeru. Ohledně Tchaj-wanu následně došlo ke změně přístupu přijetím zákona o zamezení dvojímu zdanění ve vztahu k Tchaj-wanu. Nestalo se tak ale retroaktivně. Přímo z tohoto zákona a jeho přílohy vyplývá, že změna byla založena na principu reciprocity a její účinnost nastala až poté, co si Česká ekonomická a kulturní kancelář Tchaj-pej a Tchajpejská hospodářská a kulturní kancelář Praha vzájemně oznámily, že byl splněn postup umožňující provádění pravidel uvedených v příloze k zákonu. Právě až tato příloha obsahuje konkrétní ustanovení o zamezení dvojímu zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmů.

[48] V projednávané věci se tedy nelze odchýlit od jednoznačně vyjádřené vůle zákonodárce, aby rezidenti Tchaj-wanu byli od účinnosti novely č. 500/2012 Sb. až do účinnosti přílohy k zákonu o zamezení dvojímu zdanění ve vztahu k Tchaj-wanu podrobeni 35% sazbě srážkové daně. Jak vyplývá z písmene a) bodu (i) sdělení Ministerstva financí č. 309/2020 Sb., o splnění podmínek pro zahájení používání přílohy k zákonu č. 45/2020 Sb., o zamezení dvojímu zdanění ve vztahu k Tchaj-wanu, pravidla uvedená v příloze se použijí, pokud jde o daně vybírané srážkou u zdroje, na území České republiky na příjmy vyplácené nebo připisované k 1. lednu 2021 nebo později. Ve zdaňovacím období roku 2016 se tedy na mateřskou společnost stěžovatele vztahovala sazba srážkové daně 35 %.

IV.
Závěr a náklady řízení

[49] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 větou poslední s. ř. s. zamítl.

[50] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. Žalovanému však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í :
Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 27. listopadu 2026

L. S.

JUDr. Jakub Camrda v. r.
předseda senátu